

ændring, men vi ville ikke tage en almindelig Grundlovsrevision op under eet; vi ville tage det i to Skridt, i to Afsnit, saaledes at vi først blive enige om, hvorledes Folketingets Sammensætning skal være, og dernæst efterhaanden, naar de nødvendige Forberedelser ere gjorte — og der skal store Forberedelser til, før vi naa til en almindelig Grundlovsrevision —, naar Tid og Forhold ere dertil, gaa til en almindelig Forfatningsrevision ogsaa for Landstingets Vedkommende.

Overfor det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) skal jeg kun udtale nogle faa Bemærkninger, idet hans Udtalelser i og for sig ikke vare andet end Gentagelser af hans tidligere Foredrag, og der er ingen Anledning til paa dette sene Tidspunkt at gentage, hverken hvad det ærede Medlem har sagt, eller hvad jeg har sagt. Jeg skal derfor kun sige til det ærede Medlem, at det er jo en Misforstaaelse af det ærede Medlem, naar han tror, at jeg er magelig og ikke vil optage en almindelig Forfatningsrevision. Det er for øvrigt ogsaa mærkeligt, at han siger det, for et Øjeblik efter siger det ærede Medlem, at det er jo ikke en lille Grundlovsændring, vi her staa i Begreb med; en stor Grundlovsændring kalder han det Forslag, der her foreligger, og det ærede Medlem kan have nogen Ret deri, for Spørgsmaalet om Kvinders politiske Valgret, der er et nyt Spørgsmaal her til Lands, er jo et meget stort og gennemgribende Spørgsmaal. Men naar det ærede Medlem siger, at vi ingen Grunde have givet for, hvorfor vi ikke ville gaa til en almindelig Forfatningsrevision paa een Gang, saa vil jeg sige, at jeg har givet de Grunde, og jeg vil bede det ærede Medlem læse dem i mit første Foredrag. Men der er en Grund til, og det er den, at inden en Regering begynder paa en almindelig Grundlovsrevision, maa vedkommende Ministerium have et stærkt Flertal her i dette Ting, og saa skal dette Ting helst først være sikker paa, at det sidder paa et saa retfærdigt og saa bredt Grundlag som muligt. Nu tilbyder det ærede Medlem, at naar vi ville følge ham og hans Meningsfæller, ville vi straks være oppe paa et Tal af 100. Ja, men jeg tror ikke, der er nogen Anledning for mig til at begynde

en Forfatningskamp i Forening med de Herrer. Jeg tør ikke betragte dem som mine Venner; jeg tør ikke tro paa, at de ville være tro og loyale Kampfæller. Jeg ved ikke, hvor vidt man kan naa med de Herrer i saa Henseende. Lad os se Tiden an. Det Skudsmaal, de faa i Øjeblikket af Socialdemokraterne, som nylig vare allierede med dem, er jo ikke videre lovende, og det skal for saa vidt ikke friste mig til i Øjeblikket at modtage den elskværdige Haand, som de strække ud imod Regeringen for at støtte os under en almindelig Grundlovsrevision.

Det ærede Medlem var misfornøjet med mit Svar paa hans Forespørgsel om de kongevalgtes Opløselighed. Ogsaa et andet æret Medlem har været inde paa det samme. Jeg har da set mig om og spurgt: Er et saadant Spørgsmaal kommet frem i andre konstitutionelle Lande? Og hvis et Spørgsmaal af lignende Art er kommet frem andre Steder, hvorledes have da de derværende Konseilspræsidenter svaret derpaa? Det interesserer mig da at kunne henvise til England, vort ældste parlamentariske Land. I Fjor skete der Henvendelser af lignende Art til den nuværende Førsteminister i England — jeg antager, det er en Mand, som ogsaa de Herrer sætte Pris paa —, det var, med Hensyn til hvilke Garantier der var givet Ministeren, naar han nu fik Kongens Tilalelse til at opløse Parlamentet. Da svarede den nuværende Førsteminister i England: Jeg nægter og vil vedblivende nægte at afgive nogen Erklæring med Hensyn til Raad, som jeg som Kronens ansvarlige Minister maatte have givet eller senere maatte give. Og han tilføjer: Kongen staa udenfor de politiske Valgstridigheder; det er hans Undersaatters Pligt at bevare og sikre denne fra Partistridighedernes Kamppladser afsondrede Stilling. Naar den engelske Premierminister, Premierministeren i det ældste parlamentariske Land, kan afgive en saadan Erklæring paa en Forespørgsel af lignende Art, saa undser jeg mig ikke for at afgive den Erklæring, som jeg har afgivet, thi den er korrekt. Det Spørgsmaal afgøres ikke hverken i Folketinget eller i Landstinget, men i Statsraadet, og der har jeg mit Ansvar, naar den Tid kommer. Hvorledes Situationen da